

“De gedachte. Leg vast... straks vliegt ze weg.”

Uit de bundel: ‘Jij wordt ook ouder.’

Mono Ur – Dorisdorel

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Ooit had koning Harishchandra een immense rijkdom zoals die van de berg Sumeru. Toen moest hij op een bepaald moment in zijn leven huisdienaar worden van een crematieoven in Kashi en moest hij om lijkwaden vragen van degenen die hun doden aan de oevers van de Ganges wilden laten cremieren.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Op een dag zouden Shri Ram en Sita door de lucht reizen in het Pushpak-vliegtuig. Toch was er een keer een dag dat ze allebei bitter om elkaar huilden, Ram in de tuin en Sita in de Ashok Vatika.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Zelfs als de moeder het kind baart, heeft de Schepper in de baarmoeder van de moeder al alle goede en slechte fortuinen opgeschreven die het nageslacht zal ervaren. Daardoor weet Surdas dat deze wereld een illusie is en dat alleen de Schepper echt is.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Meerdere dagen

Brief aan James – 3 juli 2018	3
Terugdenkend – 10 augustus 2018	7
Overpeinzing – 11 augustus 2018	10
Herinneringen – 16 augustus 2018	11
Retrospectief – 25 augustus 2018	14
Visie van een sjamaan – 21 februari en 3 april 2020	16
Ervaringsdeskundige – 21 juli 2021	19
Visie van een medium – 26 juli 2021	21
Transgender – 1 augustus 2021	24
Second opinion – 2 tot en met 4 augustus 2021	27
Zielen – 5 augustus 2021	34
Gevallen engel – 10 augustus 2021	38
Afwijzing – 16 augustus 2021	42
Verleden, heden en toekomst – 18 augustus 2021	43
Verwarring – 22 tot en met 24 augustus 2021	47
Strijd - 26 september 2021	50
Mijn wens – 28 september 2021	51
Wens Dorisdorel en ik – 27 november 2021	52
Eerste kerstdag – 25 december 2021	53
Overpeinzing II – 5 februari 2022	53
Forum goudenappel.com – 6 februari 2022	55
Forum goudenappel.com afgesloten – 8 en 9 februari 2022	56
Overpeinzing III – 11 en 12 februari 2022	59
Overpeinzing IV – 15 februari 2022	63
Leegte op Aarde – 16 februari 2022	66
Lichtwerker – 17 februari 2022	68
Communicatie – 19 februari 2022	71
Strijd II – 16 juli 2022	72
Godin – 2 augustus 2022	74
Hemel en hel – 19 augustus 2022	76
Epiloog – 23 augustus 2022	78

Brief aan James – 3 juli 2018

“Hallo James,

Misschien wordt het tijd dat ik je iets vertel over mijn achtergrond in de context van het lichaam verwisseling idee. In de loop van de afgelopen twaalf jaar heb ik indringende en ook hemelse psychoses meegemaakt. In 2013 en 2014 kreeg ik drie psychoses, die elk leidden tot een verblijf in een psychiatrisch ziekenhuis. Het was ongelooflijk om te ervaren omdat het allemaal was gecentreerd rond grote thema's zoals verleden/toekomst, God/geen God, goed/kwaad, enz... En ja, ik heb zelfs stemmen gehoord, 15-20 verschillende personen, mannelijk en vrouwelijk en één zeer enge duivelse stem. De stemmen stoorden me nooit echt omdat ik niet onder de indruk was van mogelijke sabotagehandelingen, zoals doe dit, doe dat. Ik hield de houding in dialoog om de stemmen te vertellen, als je wilt dat ik dat doe, doe het dan zelf, f*ck you! Ik zal niet verder ingaan op de stemmen, hoewel later de dialogen echt interessant werden. En genoeg redenen om te denken dat de stemmen geen echo's of reflecties van mijn eigen geest zijn, ik had echt contact met andere identiteiten. Maar het meest opvallende en diepgaande... ik ontmoette een meisje/vrouw in de geest en in de zintuigen. De eerste keer dat ik haar zag was als een houtskoolfilm van driekwart seconde in mijn hoofd, terwijl ik in de trein zat. Ik zag haar gezicht, met een kleine glimlach. Het was alsof ik door de bliksem werd getroffen, ik werd meteen verliefd op haar, ze zag eruit als een mengeling van een engel en een godin, maximaal achttien jaar oud maar een blik in haar ogen alsof ze minstens duizend jaar oud was, wat een wijsheid. In plaats van pupillen had ze zwarte oneindigheidstekentjes in haar felblauwe ogen. Haar huidskleur was alsof ze uit het Midden-Oosten kwam en haar haar was gitzwart. Deze goddelijke schoonheid maakte me meteen zo verliefd dat ik de drang voelde om te kotsen, omdat mijn maag zo van streek was. Mijn knieën voelden slap aan en

drie weken lang had ik slechts één woord in mijn hoofd, 'onbegrijpelijk'. Na een week of drie (mijn haar werd een beetje grijs) kon ik eindelijk tot rust komen van haar aanblik en slaagde ik erin een beetje normaal te denken, niet alleen aan haar die ik had gezien. De hele wereld was echter vreemd, alsof ik halverwege niet op aarde was, ik had 'contact' met anderen in gedachten. En ik was niet de enige in het psychiatrische ziekenhuis die in contact was met een andere wereld. Sommige patiënten waren echt in de war, anderen, zoals ik, hadden de ervaring halverwege de aarde en halverwege een andere realiteit te zijn, alleen verward door gemengde realiteiten, dus niet door interne disfunctie/overbelasting. Dus ik had drie psychoses en ze gaan allemaal over zij die ik in mijn gedachten had gezien terwijl ik in de trein zat. De eerste psychose was een zeer verwarrende rit. Daar begint mijn persoonlijke lichaam verwisseling ervaring, het overkwam me allemaal en in al mijn verwarring beleefde ik het door mezelf in haar te verliezen. Wat mij overkwam was dat ik visioenen/flashbacks/herinneringen kreeg van een wereld die ik niet herkende, zeker de aarde, maar een lang vergeten tijd. Ik hou van geschiedenis, maar de herinneringen aan de gebouwen/stad waren in een onherkenbare, megalithische stijl. En ik hou van geschiedenis en ik weet van de ruïnes en hoe oude steden (tot duizenden jaren geleden) eruit moeten hebben gezien en ik zeg je, haar stad was niets zoals ik ooit heb gezien. Ze leefde tijdens de nu steeds meer vermoedde, mystieke en volledig verdwenen ijstijdbeschaving die eindigde met de catastrofe die de zeespiegel deed stijgen tot 130 meter in een tijdsbestek van dagen/weken, waarbij enorme delen van het land werden overspoeld, inclusief de landen van die beschaving. Restanten van overstroming verhalen zijn ook nu nog bekend uit de Bijbel en uit oude mythen en legenden van andere culturen. Het was alsof ik haar was in die herinneringen. Ik, in een megalithisch gebouw, met uitzicht op de stad, gekleed in een groen jurkje, met een vlassen band in

mijn/haar haar. En nog zoveel meer... Terwijl ik me gestaag meer van haar 'herinnerde' begon ik mijn omgeving te voelen, contacten van liefde en interactie tussen mensen werden zichtbaar gouden en zilveren draden tussen hen, ik begon dat wat ik noem 'dubbelspreken' op te merken, aan de ene kant horen wat iemand zegt met mijn oren, aan de andere kant eendachtige geluiden in mijn hoofd. Ik had het gevoel hun gedachten op te vangen, maar zonder dat de ander zich daarvan bewust was, wat leidde tot willekeurige 'geluiden' in plaats van samenhangende overdracht van gedachten, alsof in haar tijd op zo'n niveau gecommuniceerd werd. Kortom, ik had het gevoel dat ze met mij versmolt, op dezelfde plek in de ruimte verbleef als ik, bezetenheid als je wilt, maar wel een heel plezierige. Alsof ze meer dan een mens was en ik dat mocht ervaren alsof ik haar talenten en gaven had. Alles in mijn geest werd muziek en rijm, mijn botten voelden als te lang en log voor de manier waarop ze gewend was zich te bewegen, vooral bij het dansen van de Indiase godinnendansen die ik nu plotseling kende, ik begreep elk gebaar en elke betekenis van de dansen. En als ze naar buiten ging, was het de hele tijd alsof ze op dezelfde plek was als ik en ze stond versted van de wonderen van de moderne tijd, en zoveel mensen, ze kon het gewoon niet bevatten, maar was erg enthousiast. En al die tijd wist ik wie ik was door naar mezelf in de spiegel te kijken, maar wat ik voelde was niet zichtbaar, het was alsof ik haar was, haar ongelooflijke perfectie, door mij tot nu toe niet gezien op deze aarde, schoonheid... Elke vrouw die ik heb gezien sindsdien kan niet tippen aan haar uiterlijk, wat een schoonheid is ze geweest! En zo begaafd en getalenteerd in voor ons tegenwoordig magische zintuigen. Later verliet ze me, wat een einde maakte aan mijn eerste psychose. Toen ging 2013 langzaam over in 2014 en een paar maanden was ik min of meer mezelf. Ik voelde me zo leeg en verlaten dat ik haar vroeg/smeekte om alsjeblieft terug te komen, wat ze deed, wat leidde tot mijn tweede psychose. Dat

was een hele zware psychose, het voelde verschrikkelijk om mezelf als haar in deze moderne wereld te projecteren. Iedereen sterft tegenwoordig snel, zij zou blijven met haar extreem lange leven. Het leidde tot horroredachten om voor altijd alleen op aarde te zijn, haar te zijn, terwijl niemand het overleeft, zij zou achterblijven... Ik zal niet ingaan op alle gruwelijke details, maar er was zoveel angst. Tot ik erachter kwam dat het allemaal een puzzel was, zij, ik, wie is wie, en hier en wanneer (???) en alles begon weer te normaliseren. En ze ging weer weg... Maar ook na de horrorpsychose verlangde ik met heel mijn hart naar haar, nog steeds niet wetende wie ze is of was. En toen kwam de lente en kwam ze weer terug (net zoals ze nu net deed tijdens het schrijven van de vorige zin en ik voel haar gezicht alsof het van mij is voor een moment). Toen kwam wat ik nu 'de zomer van de liefde' noem, ze voegde zich weer bij me en ze kwam terug om op de plek te zijn die ik bewoon in dit universum. Het leidde tot mijn derde psychose, maar deze keer was alles in harmonie. We hebben elkaar heel goed leren kennen. Ze hield bijvoorbeeld erg van autorijden, grappig wel, als man heb je een soort 3d kaart in je hoofd, zij liet me het op haar manier doen, de vrouwelijke manier om een route te herinneren via de ene plaats naar de andere. Ze liet me vrouwelijke seksualiteit voelen, ik kon zenuwen voelen op plaatsen die ik als man echt niet heb. En zo sereen is/was ze. Hoewel ze huilde om de wereld, de natuur was in haar dagen echt overweldigend en er is niet veel meer over. En dan de lucht om in te ademen, alsof het constant inademen van zanddeeltjes en een vreemde metaalachtige geur in de lucht... Woestijnplaneet aarde... Wat ik me vooral herinner was de liefde die we voelden, de liefde die ik voor mezelf voelde omdat ze op de plek was waar ik ben. Ik projecteerde zo mijn liefde naar binnen, een zelfliefde die ik nooit heb gekend, wat een geschenk! Er is zoveel meer gebeurd sinds ik haar ontmoette op een unieke manier van eenheid die ik me nooit had kunnen voorstellen. Mijn leven is nooit meer hetzelfde. Dus deed ik een

lichaam verwisseling? Ja, hoewel niet zichtbaar voor de buitenwereld, ik heb ervaren een ongelooflijke schoonheid van een engel dan wel godin meisje/vrouw te zijn.

Groeten van voormalige atheïst maar nu niet meer weet wat te denken Gert. Trouwens, ze is nog steeds bij me en voor zover ik weet wil ze de rest van mijn leven blijven, wat ongelooflijk is en zo'n daad van liefde. Voor de rest ben ik weer helemaal mezelf :).”

“Hallo Gert,

Wow, dat is inderdaad een heel verhaal. Ik kan me niet eens voorstellen dat ik zoiets meemaak. Het klinkt angstaanjagend, fascinerend en hartverscheurend tegelijk. Het zou een interessante film opleveren. In sommige opzichten doet het me denken aan de film "Your Name", waar een paar tieners van lichaam wisselen, maar ook in een iets andere tijdsperiode. Of in sommige opzichten zoals de show ‘Sense 8’, maar wat je beschrijft is nog epischer. Of je ervaring zou geweldig bronmateriaal zijn voor een boek. Helaas gaat een film die zo episch is mijn huidige capaciteiten ver te boven, maar het is fascinerend en geeft me veel om over na te denken. Bedankt om dit met mij te delen. Ik moet weer aan het werk, maar het geeft me veel om over na te denken.

Groeten, James”

Terugdenkend – 10 augustus 2018

De laatste tijd toch weer met haar bezig, wat meer dan eerder. Wie is zij dat ik zo in het publiek over haar schrijf?

Zij, ik weet haar naam nog steeds niet, is ontmoet in de geest. Zij maakte contact met mij, vijf jaar geleden alweer ongeveer halverwege 2013, in de trein. Alleen voor mij, zag haar niet als één van de medepassagiers, nee, zag haar in mijn geest slechts driekwart seconde, genoeg om op slag verliefd te worden en drie weken lang eigenlijk alleen maar één woord in gedachten

te hebben: Onbegrijpelijk! De daarop volgende drie weken kon ik niet veel meer uiten dan dat éne woord. Heb haar leren kennen in drie episoden. Het begon allemaal eind 2012. Ik, reeds lang atheïst werd gevraagd door een vriend om te bidden tot God met de vraag zich aan me kenbaar te maken.

Ongelovige als ik was bemerkte ik wel een vreemd fenomeen, een lichtpaars schijnsel leek als antwoord vanaf het plafond tot meer op zithoogte neer te dalen. Vond het wel vreemd, maar schudde het van me af, vol ongeloof over wat ik waarnam. Achteraf dan, terugdenkend eraan als in de zin van het zal wel, ik zal het verschijnsel wel gefantaseerd hebben.

De thematiek van het geloof bleef me wel bezig houden, de daaropvolgende weken, maar besteedde er niet meer extra bijzonder aandacht aan. De aandacht kwam uiteindelijk wel op mijn pad, maanden later. Dat was dat eerder beschreven moment in de trein. Haar gezicht stond in mijn geest gebrand, zo ontzettend mooi, als van een mix tussen een engel en een godin, lichtblauwe ogen, met in plaats van pupillen, oneindigheid tekentjes. Ze had een licht getinte huid, lang en gitzwart en in de zon blauw glanzend haar, een onwerkelijke schoonheid, met een glimlachje op haar gezicht, voel nog weer enthousiasme in me opkomen nu ik aan haar beeld terugdenk. Veel vreemder werd het later. Een verwarrende periode. Een periode waarin ik steeds meer buiten mezelf raakte, verdwenen in een vreemde, andere wereld. Visioenen, herinneringen, ervaringen, gevoelens, muziek, rijm, dans, magische gaven in de zin van de gemoedstoestand van andere levende wezens kunnen aanvoelen, bij liefde en contact gouden en zilveren draden zien, de energieën voelen vanuit de omgeving, in het bijzonder van stenen van diverse soort, elk hun eigen energie, hun eigen vibratie, hun eigen smaak, hun eigen kleur. En de ongekrenktheid van haar, vervuld van liefde. Alles liep door elkaar en in mijn onbegrip wist ik niet dat zij zich op de dezelfde plek in dit universum was gaan bevinden als waar ik

was. Het was op heel veel manieren ongelooflijk, ze voelde alsof ze nooit afgewezen was, alsof ze nooit gekrenkt was, ondanks haar wijsheid een naïeve jongedame, dat was een heerlijk hemels gevoel om te mogen voelen. En dan het bereik van haar geest, en de herinneringen aan een andere tijd. Ook al even ongelooflijk. Ken als geschiedenisliever de geschiedenis een beetje, goed genoeg om een idee te hebben hoe gebouwen er in de oudheid uit moeten hebben gezien, maar de stad die ik me herinnerde was anders, aan het water en met een onbegrijpelijke megalithische bouwstijl. Het gebouw waarin ik me bevond, in een groen jurkje, vlassen haarband op mijn hoofd met gitzwart haar en de herinnering in die kamer op een houten bed te gaan liggen. En dan twee mannen met een soort monnikskapen die me/haar benaderen en me wenken alsof ik moet meekomen, mijn/haar naam/aansprektitel noemende: Mono Ur (Trouw aan Aarde). Dit is ook de enige naam die ik tot nu toe van haar ken. Na een reis van enkele maanden eindigde mijn gevoel van eenheid met haar en werd ik weer op mezelf teruggeworpen. Kaal en koud en klein, zo voelde de wereld voor mij in enkelvoud, wel weer geheel ontzucht uit de droom waarin ik me had bevonden.

En zo ging 2013 over in 2014, ik verlangend, smachtend naar haar die ik had ontmoet in de geest. Ik smeekte haar om terug te komen, wat ze ook deed na mijn smeekbede, in de loop van de week steeds sterker. Dit werd een ontzettend angstige periode, waarin ik projecteerde haar te zijn op deze aarde. Een verschrikkelijk lot, zij met haar lange, lange (misschien wel eeuwige) leven, op een aarde waarin alles en iedereen om haar heen sterft. De visioenen van voor eeuwig eenzaam op aarde te zijn waren overweldigend extreem en leidde tot ontzettende angsten. Dit heeft zeker enkele weken geduurd...